

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenskej republiky**, v mene ktorej konajú **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO 36 038 351, zastúpenej JUDr. Irena Sopková, s.r.o., Dvořákovo nábrežie 7529/4E, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/128/2024-1689 z 29. októbra 2024 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/20/2025 z 10. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2026 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v súdnom konaní žalobcov 1. [REDACTED]

[REDACTED] 2. [REDACTED]

[REDACTED] 3. [REDACTED]

[REDACTED] 4. [REDACTED]

[REDACTED] 5. [REDACTED]

[REDACTED] vedenom na Okresnom

súde Michalovce pod sp. zn. 16C/67/2011 o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov.

3. Sťažovateľka je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom súdneho konania. Nehnuteľnosti spravujú LESY Slovenskej republiky, štátny podnik.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 16C/67/2011-682 z 18. septembra 2015 určil, že spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam zapísané [REDAKOVANÉ] v k. ú. [REDAKOVANÉ], obci [REDAKOVANÉ], okrese [REDAKOVANÉ] patria do dedičstva po nebohej [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], zomrelej [REDAKOVANÉ], a do dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ], rodenom [REDAKOVANÉ], ktorý zahynul počas holokaustu v koncentračnom tábore v roku 1944.

5. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2Co/115/2016 z 21. novembra 2016 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 16C/67/2011-1201 zo 4. októbra 2019 rozhodol tak, že žalobu zamietol.

7. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6Co/34/2020 z 22. novembra 2022 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 6Co/34/2020 z 25. júla 2023 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil, že spoluvlastnícke podiely predmetných nehnuteľností patria do dedičstva po nebohej [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], zomrelej [REDAKOVANÉ], a po nebohom [REDAKOVANÉ], zomrelom v roku 1944.

8. Najvyšší súd na základe dovolania podaného sťažovateľkou zrušil napadnutý odvolací rozsudok a opravné uznesenie z procesných dôvodov (chybný výrok rozsudku nebolo možné konvalidovať opravným uznesením) a vec mu vrátil na ďalšie konanie

9. Krajský súd následne rozsudkom č. k. 6Co/128/2024-1689 z 29. októbra 2024 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel a určil, že spoluvlastnícke podiely predmetných nehnuteľností patria do dedičstva po nebohej [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], zomrelej [REDAKOVANÉ], a po nebohom [REDAKOVANÉ], zomrelom v roku 1944.

10. Sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7Cdo/20/2025 z 10. decembra 2025 tak, že dovolanie sťažovateľky zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu arbitrárne a nepreskúmateľné.

12. Sťažovateľka je presvedčená, že konajúce súdy sa absolútne neoboznámili so sťažovateľkou predloženými listinnými dôkazmi, ktoré pochádzajú z archívov Slovenskej republiky, a tieto vo svojich rozhodnutiach nevyhodnotili a pri skutkovom hodnotení jednotlivých dôkazov z nich nevychádzali.

13. Sťažovateľka namieta, že skutkový a právny základ, ktorý je uvedený v rozsudkoch porušovateľov, nezodpovedá skutočnosti a tento je nesprávne opísaný.

14. Podľa sťažovateľky listinné dôkazy svedčia o tom, že náhrada za vyvlastnené nehnuteľnosti bola vyplatená v prospech Tatrabanky za dlžoby [REDAKOVANÉ], jeho manželky a aj detí, čiže právnych predchodcov terajších žalobcov.

15. Podľa sťažovateľky na č. 1. 157 spisu je vyjadrenie Štátneho pozemkového úradu z 5. októbra 1943, podľa ktorého Štátny pozemkový úrad odmietol súhlas k vyvlastňovacej dohode z 10. januára 1939 preto, lebo k tomuto dátumu Židia nemohli voľne disponovať svojím majetkom. Toto sa stalo preto, lebo na základe nariadenia č. 198/1941 Sl. z. o právnom postavení Židov v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie č. 198/1941 Sl. z.“) sa 1. novembra 1941 v súlade s vyhláškou vlády Slovenskej republiky č. 238/1941 Sl. z. o prechode vlastníctva niektorých židovských nehnuteľností na slovenský štát (ďalej len „vyhláška č. 238/1941 Sl. z.“) židovský poľnohospodársky majetok stal majetkom štátu *ex offio*. Štátny pozemkový úrad preto nemohol schváliť dohodu o vyvlastnení v súlade so zákonom č. 63/1935 Sb. o vyvlastnení k účelom obrany štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 63/1935 Sl. z.“), pretože tento nehnuteľný majetok už patril štátu a občania židovského pôvodu nemohli majetkom disponovať.

16. Štát predmetné nehnuteľnosti nadobudol v dobrej viere vyvlastnením na základe zákona č. 63/1935 Sb. Náhrada za vyvlastnenie bola vyplatená Tatrabanke na vyrovnanie dlžoby, ktorú pôvodní vlastníci mali zainstabulovanú na predmetných nehnuteľnostiach.

17. Účinnosťou nariadenia č. 198/1941 Sl. z. sa 1. novembra 1941 tento majetok stal vlastníctvom štátu (vyhláška č. 238/1941 Sl. z.).

18. Intabulácia vyvlastňovacej dohody nebola povolená, pretože vlastníctvo bolo nadobudnuté priamo zo zákona.

19. Reštitúcia uvedeného majetku podľa § 8 zákona č. 128/1946 Sb. o neplatnosti niektorých majetkovo-právnych úkonov z doby neslobody a o nárokoch z tejto neplatnosti a z iných zásahov do majetku vychádzajúcich v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/1946 Sb.“) nebola, keďže pôvodní vlastníci o reštitúciu tohto majetku nepožiadali.

20. Takisto nebola uskutočnená ani naturálna reštitúcia, pretože pôvodní vlastníci sa nikdy užívania a správy tohto majetku neujali, nikdy o to nepožiadali a neuplatnili si dokonca ani reštitučný nárok po novembri 1989.

21. To teda znamená, že štát predmetné nehnuteľnosti prevzal ako vlastník, tieto po dobu vyše 60 rokov obhospodaroval, užíval nerušene, dobromyseľne.

22. Sťažovateľka zastáva názor, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam prešlo 1. novembra 1941 a notárska zápisnica bola iba reakciou na nesprávny a neúplný zápis ROEP.

23. Sťažovateľka namieta, že Dohoda medzi vládou Československej socialistickej republiky a vládou Spojených štátov amerických o vyporiadanie určitých otvorených nárokov a finančných otázok z 29. januára 1982 sa v danom prípade neaplikuje, keďže vlastníctvo štátu prešlo už k 11. januáru 1941.

24. Podľa názoru sťažovateľky odškodňovať týchto občanov USA ani nebolo potrebné, pretože títo boli odškodnení, o čom svedčia predložené listinné dôkazy, a sťažovateľke nie je zrejmé, prečo súdy vo svojich rozhodnutiach v rozpore s dôkazmi tvrdia, že im nebola poskytnutá dodatočná náhrada, aj keď z listinných dôkazov je zrejmé, že sa tak stalo, aj keď to nebolo potrebné.

25. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí v niekoľkých bodoch poukázal na to, že pôvodní vlastníci nikdy nestratili svoje vlastníctvo, a preto nemali dôvod sa v reštitučnom konaní dožadovať svojho vlastníctva. Toto konštatovanie súdu je podľa sťažovateľky v úplnom rozpore jednak so zisteným skutkovým stavom veci, s predloženými listinami, z ktorých je zrejmé, že pôvodní vlastníci predmetné nehnuteľnosti nadobudli po ich strate priamo zo zákona konaním ROEP.

26. Na príslušných listoch vlastníctva z tohto obdobia je zrejmé, že pôvodní vlastníci boli zapísaní na tieto listy vlastníctva na základe rozhodnutí ROEP. Rozhodnutie Okresného úradu Michalovce, odboru OPPLH nie je právne relevantným titulom opätovného nadobudnutia vlastníctva, ktoré v minulosti fyzické osoby stratili. Podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“) jediným spôsobom, ako je možné nadobudnúť vlastníctvo, je vydržanie za podmienok podľa § 11 a § 12 zákona č. 180/1995 Z. z.

27. Sťažovateľka argumentuje, že Slovenská republika nadobudla vlastníctvo na základe § 150 ods. 1 nariadenia č. 198/1941 Sl. z., v zmysle ktorého poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve Židov a židovských združení stanú sa dňom, ktorý určil Štátny pozemkový úrad, vyhláškou v úradných novinách vlastníctvom štátu.

28. Štátny pozemkový úrad vyhláškou č. 249/1942 Ú.M. (správne vyhláškou č. 231/1942 Úr. nov., pozn.) určil deň nadobudnutia vlastníctva štátom 16. mája 1942. Išlo o prechod vlastníctva *ex lege* a knihovaný zápis mal význam iba deklaratórny. Ostatný nehnuteľný majetok Židov a židovských združení sa stal vlastníctvom štátu podľa § 191 nariadenia č. 198/1941 Sl. z. 1. novembra 1941, a to na základe vyhlášky č. 238/1941 Sl. z.

29. Na základe týchto ustanovení Slovenský štát nadobudol vlastníctvo k poľnohospodárskym nehnuteľnostiam, ale aj k ostatnému nehnuteľnému majetku Židov a židovských združení.

30. Pokiaľ poškodení či ich dedičia nedosiahli rozhodnutia súdu o reštitúcii podľa zákona č. 128/1946 Sb., bola pôvodná neplatnosť prevodu (prechodu) vlastníctva uplynutím 3-ročnej reštitučnej lehoty podľa § 8 zhojená, takže štát zostal aj naďalej vlastníkom tohto majetku.

31. Ak by takýto návrh bol podaný, muselo by byť rozhodnutie, vychádzajúc zo zásad intabulácie starého uhorského práva, do 1. januára 1951 zapísané v príslušnej pozemnoknižnej vložke.

32. Sťažovateľka tvrdí, že preukázala nadobudnutie vlastníctva v čase smrti pôvodných vlastníkov, preukázala dobromyseľný vstup do držby všetkých sporných nehnuteľností, preukázala ich užívanie rozhodnutiami v správnom konaní po dobu vyše 60 rokov. Preukázala, že sa ako vlastník správala, že správu zverila na to určeným lesným organizáciám, preukázala, že v dobe vojny už stavala na týchto pozemkoch strelnice na obranu štátu. Naopak, žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia sa nikdy o predmetné nehnuteľnosti nezaujímal, nevlastnili ich, neužívali ich, a preto tvrdenia súdov, aj keď v tomto spore súd ich nemal čo riešiť, sú úplne v rozpore s listinnými dôkazmi, porušujúce zákonné právo Slovenskej republiky na ochranu svojho vlastníctva.

33. Podľa sťažovateľky sú nesprávne tvrdenia súdov, že žalobcovia si nemuseli svoje vlastnícke právo uplatniť v reštitučnom konaní, pretože stále boli vlastníckmi. Sťažovateľka argumentuje, že samotný zápis na príslušných listoch vlastníctva svedčí, že v roku 1999 bol iba zdupľovaný zápis vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky. Súdy majú poskytovať ochranu k vlastníctvu, a nie spochybňovať vlastníctvo štátu po vyše 60 rokov.

34. Sťažovateľke nie je zrejmé, čo po roku 1999, teda po nástupe demokratického štátu, kde práva žiadnych menších neboli už porušované a vznikol demokratický štát, bránilo žalobcom uplatniť si svoje nároky, či už v reštitučnom konaní tvrdením o prevzatí nehnuteľností bez právneho dôvodu v rámci reštitučných zákonov, resp. podaním vlastníckej žaloby. Konali tak až po uplynutí 10 rokov, teda až v roku 2011, o čom svedčí samotná podaná žaloba, keď už štát v zmysle platnej právnej úpravy nielenže bol vlastníkom, ale predmetné nehnuteľnosti uplynutím 10-ročnej doby mal vo vlastníctve (Sťažovateľka však tvrdí, že štátu nesvedčí vydržanie nehnuteľností, ale svedčí mu prechod vlastníctva na štát v dôsledku platnej právnej úpravy).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

35. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

36. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľky s riešením otázky určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov napriek tomu, že tieto nehnuteľnosti nadobudla sťažovateľka priamo zo zákona. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľka napadnuté rozhodnutia za arbitrárne a nepreskúmateľné.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

37. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z uvedeného vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu preskúmal najvyšší súd napadnutým rozhodnutím.

38. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že 1. decembra 2025 nadobudol účinnosť zákon č. 319/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý zmenil § 132 ods. 1 tak, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

39. Z toho vyplýva, že prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

40. Z uvedeného dôvodu sa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu neprípustnosti.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

41. Pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

42. Sťažovateľka v rámci dovolania uplatňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

43. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP spočíval v tom, že odvolací súd nerešpektoval vyslovený právny názor dovolacieho súdu v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, že napadnuté odvolacie rozhodnutie je arbitrárne, nezákonné, nedalo odpoveď na všetky nastolené otázky, že odvolací súd riadne neodôvodnil rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné. Sťažovateľka namietala tiež, že odvolací súd nedoplnil dokazovanie.

44. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vyplýva, že k zrušeniu predchádzajúceho odvolacieho rozhodnutia a jeho opravného uznesenia došlo iba z procesných dôvodov (chybný výrok rozsudku nebolo možné konvalidovať opravným uznesením), preto námietku, že odvolací súd nerešpektoval dovolacím súdom vyslovený právny názor, považoval najvyšší súd za nedôvodnú. Ďalšie usmernenie malo povahu iba *obiter dictum* (nad rámec veci), čo nepredstavuje záväzný právny názor nadriadeného súdu, a navyše sa odvolací súd dostatočným spôsobom vyjadril aj k tomuto usmerneniu v bodoch 55.1 až 55.3, 63 až 63.4 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, nebol ani povinný doplniť ďalšie dokazovanie (body 13.1, 13.2 odôvodnenia). Uvedenú argumentáciu najvyššieho súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľnú.

45. Za ústavne udržateľný názor je možné považovať aj to, že nebolo potrebné, aby prebehlo osobitné konanie podľa zákona č. 128/1946 Sb. s prípadným následkom premlčania nároku, pretože aj keby bolo preukázané tvrdenie sťažovateľky, že k prevodu vlastníctva na štát malo dôjsť *ex lege* na základe nariadenia č. 198/1941 Sl. z., dňom účinnosti zákona č. 128/1946 Sb. bolo potrebné *ex lege* majetkový prevod týkajúci sa nehnuteľného majetku právnych predchodcov žalobcov považovať za neplatný, pričom v spojitosti s nariadením č. 198/1941 Sl. z. nebol v pozemnoknižnej vložke žiadny zápis o majetkovom prevode alebo akomkoľvek majetkovoprávnom konaní a právni predchodcovia žalobcov boli naďalej zapísaní ako vlastníci predmetných nehnuteľností (až do roku 1999). O zmene vlastníctva nebolo vydané žiadne rozhodnutie (výmer, rozhodnutie o vyvlastnení, konfiškácii a pod.) ani nedošlo k zápisu vlastníckeho práva štátu v pozemnoknižnej vložke. Navyše v konaní nebolo preukázané, že by následne došlo administratívnym rozhodnutím k vysloveniu, že predmetné nehnuteľnosti ako nereštituované (podľa zákona č. 128/1946 Sb., pozn.) sú vo vlastníctve štátu (bod 13.3 odôvodnenia).

46. Za ústavne udržateľný je možné považovať aj názor najvyššieho súdu, podľa ktorého žalobcovia neboli povinní uplatniť svoje nároky podľa dohody uzavretej medzi USA a ČSSR z 29. januára 1982 vzhľadom na to, že jej obsah im iba umožňoval uplatniť určitým spôsobom svoje

nároky na odškodnenie proti vláde USA. Skutočnosť, že takúto možnosť žalobcovia nevyužili, nemala za následok zánik ich vlastníckeho práva (bod 13.3 odôvodnenia).

47. Najvyšší súd v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP uzavrel, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany.

48. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka namietala nesprávnu interpretáciu § 150 ods. 1 nariadenia č. 198/1941 Sl. z. v spojení s vyhláškou č. 231/1942 Úr. nov. a § 8 zákona č. 128/1946 Sb. Ďalej namietala nesprávne právne posúdenie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva štátom na základe tohto zákona a nesúhlasila ani s právnym posúdením absencie právneho titulu vstupu do dobromyseľnej oprávnenej držby.

49. Ústavný súd považuje za ústavne udržateľný názor najvyššieho súdu, podľa ktorého pokiaľ sa poškodení alebo ich dedičia nedomáhali reštitúcie a nedosiahli rozhodnutie súdu o reštitúcii podľa zákona č. 128/1946 Sb., neznamená to, že vzniklo vlastnícke právo štátu, resp. štát zostal i naďalej vlastníkom tohto majetku, pretože vlastnícke právo sa nepremlčuje ani v prípade, ak si žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) neuplatnili nároky v zmysle reštitučných predpisov, a preto sa mohli domáhať určenia vlastníckeho práva k svojmu majetku podľa predpisov občianskeho práva, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu (bod 18.1 odôvodnenia). Navyše v konaní nebolo preukázané, že k majetkovému prevodu (z právnych predchodcov žalobcov na štát) došlo za primeranú odplatu. Nebolo preukázané, že by za predmetné nehnuteľnosti bola dodatočne poskytnutá náhrada. V preskúmvanej veci bolo vlastníctvo Slovenskej republiky zapísané až na základe notárskej zápisnice z 11. januára 1999 (na základe nepreukázaného právneho titulu kúpnej zmluvy z roku 1934) a dovtedy boli právni predchodcovia vedení v katastri nehnuteľností (predtým v PKV) ako vlastníci, preto nebol dôvod uplatňovať si nároky v reštitučnom konaní (body 18.2, 18.3 odôvodnenia)

50. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ďalej vyplýva, že sťažovateľka v konaní nepreukázala oprávnenosť držby ani dobromyseľnosť držiteľa. Sťažovateľkou tvrdené nadobudnutie vlastníctva *ex lege* na základe nariadenia č. 198/1941 Sl. z. vzhľadom na nápravu prostredníctvom zákona č. 128/1946 Sb. nenapĺňalo podmienku dobromyseľnosti pri prípadnom vstupe do držby, keďže štát si musel byť vedomý, že nehnuteľnosti, ktoré patrili právnym predchodcom žalobcov, boli odňaté len v dôsledku arizačných zákonov a proces vyvlastnenia nebol ukončený (bod 20 odôvodnenia). Uvedený záver najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje známky ústavnej neudržateľnosti, keďže sťažovateľke chýbal právny titul vstupu do dobromyseľnej držby.

51. Najvyšší súd v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uzavrel, že dovolanie sťažovateľky nebolo dôvodné, keďže smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíval v nesprávnom právnom posúdení veci. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

52. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiaden skutkový ani právny dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v napadnutom rozsudku

najvyššieho súdu. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite.

53. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

54. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

55. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu